

Стои, гледа какъ едва диша болното ѹ момче и не знае, какво да прави.

Най-после тя тихичко стана.

— Сойке, тука стой. — прошепна на кученцето и излѣзе.

Завърна се следъ единъ часъ. Съ нея дойде и единъ господинъ.

Той погледна болното момче, приклекна до него и тури ржката си на челото му. После хвана ржчицата му и зачака. Разбра болестъта на Савичката.

Докторътъ извади отъ чантата си едно стъкълце, капна отъ него нѣколко капки въ една чашка съ вода и даде на Савичката да пие. И седна на едничкото трикрако столче.

— Ще остана, докато огъньтъ мине и детето се съвземе. — каза той на майката.

Не мина много време и Савичката престана да се мѣта. Започна и да диша по-спокойно. Докторътъ го гледаше, като държеше ржката си на челото му.

— Огъньтъ намалява. Става му по-леко, — говорѣше докторътъ на майката, застанала права до него.

— Мамо, Сойке! . . . — изведнажъ много тихо промълви момчето. И бавно, съ голѣма мъжа повдигна тежкитѣ си клепачи и затърси съ очи.

Майка му отъ радост се струполи до главата му и започна да го милва.

— Тукъ съмъ. Ето ме. Ето и Сойка . . . По-добре ли ти е? Мина ли ти?

— Колко ми е хубаво! — Кжде бѣхъ до сега? — запита Савичката и сега чакъ видѣ доктора до майка си и Сойка до него.